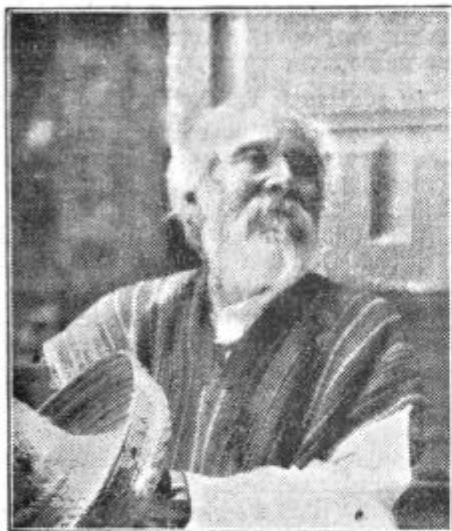

Rdeči vihar

Povest iz prve indijanske vojne za Ohio — Po starih virih pripoveduje Fric Steuben

Indijanski starec

— Bodite močni! Umrite, če je treba!
— grmi stari Kornstalk, kakor star bivolji bik.

— Bodite pogumni! Naprej!

Kornstalk je povsod. Zdaj tu, zdaj tam, v skokih kakor lev. Po pet, po deset mož zbere, požene ji hnaprej. Padejo štirje, ali jih pade šest, takoj pošlje Kornstalk dvajset novih v boj. Vrinejo se v črto belih bojevnikov. Vpitje, rjovenje, strelji, nič jih ne more zadržati. Morda se jih vrne le polovica, toda vsi imajo skalpe v rokah.

— Bodite močni, streljajte! — rjove stari divjak že z druge strani. Vedno bliže prihajajo, že vidijo belino očes svojih sovražnikov. Vu-vup, vu-vup, pod drevesi in na jasah, v grmičju kakor med jarki. Povsod smrdi po smodniku, čuješ ječanje ranjenih in suho ropotanje pušk. Strune na lokih ječijo, pščice žvižgajo skozi zrak.

General Levis stoji nad truplom svojega brata in premišlja, kako se bo s svojimi umaknil. Nemogoče. Če zapove umik, mu ubegnejo Virginci, ki so trdoglavi in divji. A s samimi svojimi vojaki je izgubljen, ker niso vajeni takšnih gozdnih bojev, kakršni se je tu razvil. Kaj storiti, ako pade pregrada? Dolgo pa ne bo trajalo... Umik? Ali tu ostati? Da, rešitev je samo ena, pa naj bo kakor hoče: Ostati! Umik je smrt in sramota. Junaško vztrajanje pa je smrt in čast. General Levis je star vojščak, on hoče ostati na svojem mestu, četudi pade. Svoje časti noče zapraviti.

Tedaj — vpitje in zavijanje — že so Indijanci pred pregrajo, že se razvija borba na nož. General Levis zbere vse, kar je še ranjenega po taborišču, vpjooč: »K pregraji!«

Tudi težko ranjeni se vlečejo k pregraji taborišča, zdaj velja samo eno: Treba se je braniti, treba je streljati. In vendar general še ne ve, kaj se bo zgodilo v nekaj minutah.

Tekumseh je menjal svojo postojanko. Leži v strugi potočka, po dolgem ob vodi. Zdi se mu, da nekaj vidi: obraz, ki mu je znan. Preži in strmi skozi travo. Glej, spet se je pokazala črnolasa glava, zdaj vidi Tekumseh tudi obraz in ga natančno spozna: to je tisti obraz, ki ga je videl na bivolji sledi in v hiši obmejnega oštirja... Bob Lajton, morilec malega solnčeca, Loganovega sinčka... Tekumseh pogleda natančneje — resnično, črni bojovnik je zraven. Tekumseh zaškriplje z zobmi: Končno vendar! Tokrat mu ne uide! Rdeči, brezmejni srd ga hoče spet prevzeti. Ves vztrepče od mrznje in maščevalnosti. Toda obrzda se k popolnemu miru. Nobene nepremišljenosti zdaj, nobene napake kakor takrat na bivolji sledi. Ne, samo mir, mir! Jekleno se nje-

gove roke oklenejo puške, njegovo vznemirjenje se brž poleže. Njemu, ki je izkušen lovec, uspe kmalu pomiriti kri. To je planinski lev, ki se pripravlja k naskoku. Upravičil bo svoj vzdevek. Peta-Kuta mora nazaj, da prenese Tekumsehovo povelje njegovim »psom«. Zbrati se je treba. Pozor na Tekumseha!...

Kiš-Kalva, najzvestejši, se plazi tik za Tekumsehom naprej, za njim jih je še petero. Tudi onstran se plazi črnolasec skozi grmičje, gleda sem na levo. Tekumseh preži, že nameri puško, a jo spet odstavi. Črnolasec je izginil.

Tekumseh se kakor kača plazi dalje. Zdaj ima pščice v zobeh, njegov bojni bat pa je ob jermenu na desnici. Pridvigne zeleno vejico, jo premakne dvakrat od desne na levo. Tedaj zagrmi dež krogel proti obrambnemu nasipu. Psi so videli Tekumsehovo znamenje. Pščice žvižgajo v množini.

Spet dvigne Bob Lajton glavo. Tekumsehova pščica zažvižga in se zadere črnolascu v vrat. Bob Lajton zarjove, valja se po tleh.

Tekumseh je z enim samim naskokom na obrambnem nasipu. Sklenjenih nog skoči na črnolascu, zavpije vu-vup, konča črnolasečvo življenje.

Malo solnčece je maščevano.

Toda kdo bi zdaj mislil na to.

Kar je storjeno, je storjeno. Beli rinejo spet naprej, hočejo se vreči na predrznega Indijanca. Njegova levica pa je že zagnala nož in zgrudil se je neki Virginec. Kiš-Kalva s svojo petorico je že tu. Trije skočijo na levo, trije s Tekumsehom pa na desno. Ječanje in rjovenje — vu-vup, vu-vup — zdaj pridirjajo še ostali »psi«, noben strel ne pade nanje, vsi graničarji strmiijo v Tekumseha in njegove rdeče borce, ki so že to stran obrambnega nasipa. Že je petdeset rdečkožcev na tej strani, nož in bojni bat imata svoj opravke. Indijanci prodirajo na desno...

In zdaj se je zgodilo...

Katahekasa je doslej zadrževal svojih tri sto mož, tri sto samih izkušenih, izbranih bojevnikov. rPežal je v zaledju bele fronte. Zareče oči so prežale izza grmičja. Kakkahekasa je videl, kako je Tekumseh vdrl na to stran, zdaj je tudi zanj prišel odločilni trenutek.

Svojim poveljnikom je Katahekasa že prej dal navodila, strogo jim je zapovedal, da morajo neslišno prodirati.

(Dalje.)

Indijanski pastir a svojo domačo živaljo: lame

Griša Koritnik :

Lovek in Seranak

(Eskimka pravljica)

Pred davnim, davnim časom je živel na otoku svetega Lovrenca v Beringškem morju zelo močan človek, ki mu je bilo ime Lovek. Tisti človek je bil silno hudoben; bil je zares velik nasilnež.

Kadarkoli so njegovi sosedje na lovu kaj ujeli, jim je Lovek plen ugrabil, kakor hitro so ga čez jezero privlekli na suho. Vsa vas je bila v strahu pred tem človekom, ki jim je otimal hrano in bil tako močan, da se mu nihče ni mogel upreti. Ljudje niso več vedeli, kaj jim je storiti, kajti Lovek jih je zalezal povsod in jim vzel divjačino.

V isti vasi je živel tudi neki sirotek s svojim stricem. Dečku je bilo ime Seranak. Bil je tako siromašen, da ni imel skoraj nič obleči in jesti.

Neko noč je Seranak slišal v kasgi (eskimski občinski hiši) ljudi govoriti o Loveku. Zbrani so si komajda upali glasno govoriti in Seranak se je moral splaziti čisto tik strica, da je mogel slišati pomenek; in tisto, kar je slišal, ga je navdalo s tako žalostjo in sočutjem do svojih rojakov, da je sklenil ljudem pomagati in jih rešiti zlobnega trinoga.

Ko sta se vrnila domov, je Seranak strica prosil, naj mu da toplo obleko in lovsko orožje. češ da pojde na lov.

Stric se je sprva temu upiral z besedami: »Nikar, Seranak. Kaj pa bo, če te zaloti Lovek? Vzel ti bo vse, kar

boš ujel, in še tebe utegne ubiti povrhu.«

Seranak pa ga je prosil tako odločno, da se je moral stric nazadnje vdati. Dal je dečku topel jopič s kapuco, ki mu Eskimi pravijo parka, par izbornih čevljev iz tulnjeve kože, tako imenovane mukluke, krasno močno sulico z ostro konico; narejeno iz mroževih belih čekanov, in dolg konopec iz mroževe kože. Dečko se je zahvalil stricu in odšel po ledu, ki se je kakor streha razprostiral preko morja.

Ni še prišel do kraja ledene planjave, kar je iznenada neki mrož pomolil veliko glavo iz vode. Seranaku se je mrož zdel zelo smešen: imel je namreč brke kakor kak star možakar in dva dolga okla, ki sta mu štrlela iz ust. Mrož si je po vsem videzu mislil: »Kaj boš neki opravil, paglavec, s tisto dolgo sulico?« Toda kmalu je zvedel, kaj mali paglavec zmorel. Kajti Seranak je dvignil sulico in jo z vso svojo močjo zasadi mrožu v bok. Nato je ubito žival potegnili na led in jo začel rezati, da bi si pripravil kosilo.

Ko je tako pridno sukal striček ostro brušeni lovski nož, je nepričako-

vano prišel od nekod Lovek, se hudobno nakremžil in izpregovoril: »Ha, ha, Seranak! Zdaj si pa zares pravi korenjak, ker si ubil mroža! Imenitno boš posihmal lovil divjačino zame. Za zdaj vza-

mem mroževo glavo, po drugo meso pa pridem pozneje.«

Seranak ni zinil niti besedice, marveč je meni nič tebi nič mirno rezal dalje mroževino.

Lovek je osupnil. Ogromni neumni obraz se mu je pretegnil od začudenja. Se nikoli dotlej si ni nihče upal tako postopati z njim. Vsakdo, na kogar je bil kdaj zavpil, je navadno skočil pokonci in se od strahu tresel.

Pristopil je bliže in zarjul nad dečkom: »No, paglavec, ali slišiš ali ne? Daj sem mroževo glavo!«

Seranak pa se ni niti zmenil, tako da je Lovek jezno skočil čisto k njemu in ga skoraj pohodil. Tisti hip pa je Seranak planil pokonci, izpodnesel velikanu noge in ga vrgel med ledene plošče v vodo. Težki Lovek je izginil globoko pod površino in šele čez dolgo časa je po-

molil glavo ven. Prhal in sopihal je kakor kit. Seranak pa mu je ročno nastavljal sulico na vrat, da je moral velikani bliskoma nazaj pod vodo, če se je hotel izogniti ostri konici. Nazadnje je bil že tako upehan in zmrzel, da je prosil dečka, naj se ga usmili. »Naj ti bo,« je odvrnil dobri fant, »če mi obljubiš, da se boš poboljšal in ne boš več segal po tistem, kar ni tvoje.«

Lovek je seveda obljudil, da bo dober, nakar mu je Seranak prizanesel. Bil je iz sebe od strahu, mraza in sramu, da ga je tak paglavec premagal. Od tistega časa dalje je bil najboljši prijatelj vaščanov in jim je vedno pomagal na lovu in pri delu.

Seranak pa je posihmal pri svojem ljudstvu veljal za junaka, in ko je dorastel, so ga imenovali omalika, kar pomeni skoraj isto kakor Veliki glavcar.

Stana Vinšek:

Minka modruje

Kaj naj postanem
ko bom velika?
Mnogo izbire je,
mnogo me mika!

Naj kot zdravnica
zdravim bolnike,
kot vrtnarica
negujem sadike?

Naj bom kot mamica
sredi družine?
Naj kot plezalka
splezam v višine?

Ali bi slavna
pevka postala?
Bi kot pilotka
v zrak se pognala?

Rada bila bi
gospod kapetani
Rada bila bi
vojak nepoznan.

Naj bi čez reke
mostove gradila?
Naj bi neznane
zvezde odkrila?

Naj bom igralka?
Naj bom plesalka?
Naj li postanem
rekordna plavalka?

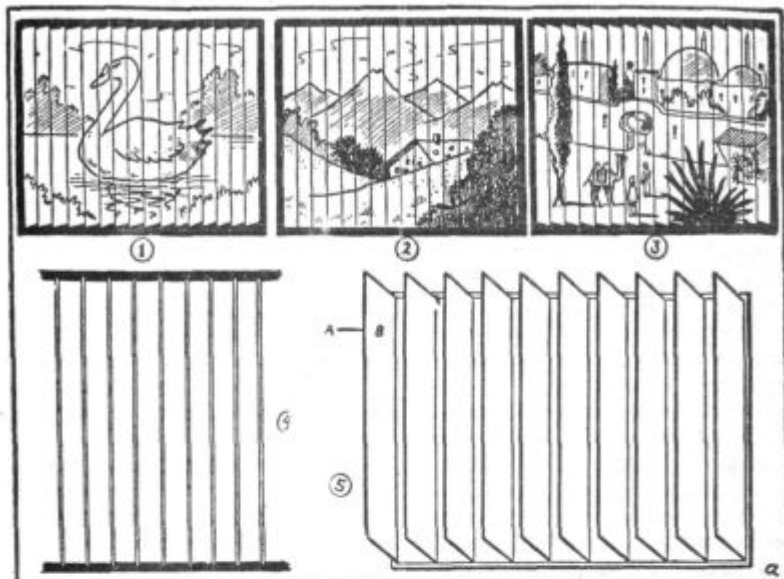
Kaj naj postanem
ko bom velika?
Mnogo izbire je,
mnogo me mika!

Mamica pravi:
»Čakaj, deklíč:
prišel bo čas
in prišel bo poklic.

Glej da takrat so ti
pidne roké,
glavica bistra
in toplo srce

Kdor je pripravljen —
doma in drugod
našel bo srečo
in pravo pot!

Kako napravimo magične slike

Morda že poznate te slike. Prikazujejo nam tri različne motive, ki jih vidimo od vsake strani drugače. Take slike si lahko sami napravimo. Potrebujemo le tri živo barvane slike, ki morajo biti enake velikosti. Izrežemo jih morda lahko iz kakšnega tednika. Ena slika, tako zvana temeljna slika, naj bo kolikor mogoče gladko nalepljena na tanko odrezan košček lesa ali na lepenko. Podložena deščica ali lepenka naj bo na vseh straneh približno dva cm večja od slike. Delati moramo zelo natančno! Drugi dve sliki nalepimo na dobro tanko lepenko in sicer na vsako stran lepenke eno sliko tako, da ležita sliki natančno v isti višini. Da so slike lepe in gladke jih obtežimo s kakim težjim predmetom, dokler se ne posušijo. Slike obrežemo tako, da ostane spodaj in zgoraj bel robček, medtem ko ju ob strani obrežemo natančno ob sliki. Dvostransko sliko razdelimo na približno 16 delov in jih nato z ostrim nožem pre-
režemo. Ako slika ni posebno velika, jo lahko razdelimo in razrežemo tudi na manj delov. Ko smo slike oziroma lepenko z nožem in ravnilom razrezali na enake rezine, jih uredimo tako, da so videti na temeljni sliki kakor ograja. Na sliki 4 vidimo to ograjo. Bele navpične črte so navpične rezine slik, črne poševne pa so tanke lesene plo-

šnate paličice, ki jih lahko napravimo tudi iz močnejše lepenke. Te paličice imajo spodaj in zgoraj zareze v katere vtaknemo rezine slik in jih prilepimo. Razdalja med eno in drugo rezino mora točno ustrezati širini. Na sliki 5 vidimo izdelane omrežje, ki pa vsebuje zaradi boljšega pregleda samo nekaj rezin. Pri vtikanju rezin v leseni okvirček moramo biti zelo previdni da postavimo prave slike drugo poleg druge. Vse desne strani (slika 5) morajo predstavljati eno sliko in vse leve strani (slika 5) napravijo isto. Končno prilepimo to ograjico na temeljno sliko in vse skupaj lepo obrobimo. Prav gotovo vam bodo prijatelji zavidali magične slike.

Daniilo Gorinšek:

Dva golobčka

K nam dva golobčka bela
na okence sta sela,
ob šipo s kljunčkom bila,
vode, drobtin prosila.
Da Majda jima kruha,
vode za grlca suha
To Majdici sta dala:
za vodo žar radosti,
za kruh kup veselosti.
Je Majda vsa vesela,
ž njo dva golobčka bela...

Jutrovčki pišejo

Dragi stric Matič! Tudi jaz se udeležim novega natečaja za mir in Ti pišem nekaj primerov, ki mi jih je pripovedoval moj očka.

Ko se je leta 1914 začela svetovna vojna, je očka že služil aktivno vojaško službo v Pulju pri trdnjavnem topniškem polku. Dodeljen je bil tako zvani »Marschkompaniji«, ter je šel že meseca decembra na Dunaj in od tam dalje čez Madjarsko v Karpate na rusko fronto. Že takoj prvo noč je moral pre spati zunaj na mrazu, rekel je, da je bil to njegov prvi dan vojne. V Karpatih je prebil celo hudo zimo do spomladni. Spomladi meseca maja se je začel pomikati dalje v Galicijo. Pripovedoval je, kako strašno so trpeli vojaki, še bolj pa civilno prebivalstvo. Prišel je do Tarnopola ravno, ko so hoteli ponovno prodreti rusko fronto, a so jih Rusi nepričakovano presenetili. Zjutraj, 7. septembra 1915 ob 5 uri so se znašli na bateriji, ko je še vse spalo, takoj je bil alarm, tam se je očka komaj rešil s še nekaj vojaki. Bežali so med silnim streljanjem, krogle so jim švigale okoli glave, videl je kako' so njegovi kolegi padali mrtvi in ranjeni, pravil je tudi, da se mu še danes zdi čudno, da je ostal živ. Po tem polomu, ko so Rusi vse vjeli in zaplenili topove in je bil odposlan v mesto Krakov ahi ne za dolgo komaj, da so se malo očistili človeških živalic, katerih je bilo v Galiciji silno veliko.

Meseca oktobra je bil poslan zopet na Dunaj, kjer se je baterija na novo sestavila in bila odposлана preko Madjarske in dalje po Dunavu v Bolgarijo v mesto Svistav in mi je pripovedoval kako jih je bolgarsko prebivalstvo lepo sprejelo in spraševalo če je kaj Slovencev. Posebno so se zanimali za Ljubljano, tako da so takoj vedeli, da jim je znano tudi za Slovence. Med tem, ko so Slovenci zelo lepo kramljali z njimi, se Bolgari za avstrijske Nemce in Madjare niti zmenili niso.

Iz Svistove se je odpeljal dalje po lepi Bolgariji preko reke Marice v Turčijo. 9 dni so hodili po polotoku Galipoli, da so prišli v Dardanele in ravno na sv. večer leta 1915 so začeli streljati na

bivše sovražnike Angleže in Francoze, bile so večinoma samo kolonijske čete, med njimi večinoma črnici. Boj v Dardanelah je trajal komaj 14 dni nakar se je sovražnik spustil nazaj v morje od koder je prišel. Potem je šel očka zopet nazaj s svojo baterijo po Marmarskem morju v Carigrad, kjer so bili na odmoru kakšna dva meseca. Po odmoru so se zopet odpeljali na fronto v Smirno, tam so bili mali boji, toda zelo nevarni, tam je očka potopil tudi en angleški monitorij. V Smirni so zelo epi kraji in žive v okolici po večini Grki. Iz Smirne je šel nazaj v Carigrad in po kratkem odmoru dalje čez Bolgarijo v mesto Ruščuk na Dunavu, kjer je bil znameniti predor preko Dunava v Rumunijo. Bil je v Rumuniji pri celni pohodu po Rumuniji. Pripovedoval je zopet grozne stvari, kar se je godilo. Po tem pohodu se je zopet vrnil v Dardanele in pravi, da je bilo ravno tako, kakor bi prišel na letovišča.

Leta 1918 v mesecu oktobru, ko je hrabra srbska vojska prodrla z zavezniški solunsko fronto in s tem pripomogla, da je prišlo do miru, katerega so si že vsi želeli. Zaprti so pa tudi pot mojemu očetu, da se ni mogel vrniti domov takoj preko Bolgarije, ampak se je moral peljati po morju čez Bosporus in Črno morje v Rusijo v mesto Nikolajevo in dalje po železnici preko Rusije, Poljske, Nemčije v Avstrijo, tako da je po enomesečni vožnji došel v svobodno Jugoslavijo.

Pripovedoval mi je še mnogo žalostnih dogodkov, katere je doživel, da me je bilo že kar strah. Ako bi vse opisal, kar mi je pripovedoval, bi bila debela knjiga samo vojnih grozot. Zatorej prosimo Boga, da ne pride več strašne vojne.

Košir Živko, uč. I. e raz. I. drž. r. gim. v Ljubljani

Dragi stric Matič! Prvič se oglašam pri Tebi, čeravno sem zvest Jutrovček in moje prvo delo v nedeljah zjutraj je, da do zadnje pičice preberem »Mlado Jutro«. Sedaj pa ti hočem malo opisati potop vojne križarke »Wien«, kakor mi ga je mamica večkrat opisala: —

Križarka avstrijske vojne mornarice »Wien« se je nahajala v Miljskem zalivu, pri Trstju, v varnem zavetju. Kakor vsako noč je tudi tisto usodno noč posadka križarke legla k počitku, nič hudega sluteč, ker je bila pot v zaliv zaprta s pomorskimi mrežami. Ponoči pa je neki drzen Italijan, po imenu Rizzo, predril z lahkim čolnom v neposredno bližino križarke in jo torpediral. Križarka je v par minutah utonila, in z njo skoro vse nedolžno moštvo, ki je brezskrbno spalo in ki se ni zavedalo zahrbtnosti sovražnika. — Ljudje so bili drugo jutro, ko se je tragedija križarke razvedela, zelo potrti — tembolj, ker so sovražniška letala vedno krožila nad Trstom in sejala smrt in grozo med civilno prebivalstvo. Mamica pravi, da so takrat prebili marsikatero noč brez spanja, vedno v strahu pred bombami. V smeri proti Monfalcone (Tržič) se pa je ponoči videl svit topovskega ognja, in se je razločno čulo grmenje topov. Tudi velika granata je priletela v Trst in udarila tik nad predorom; naredila je seve veliko žrtev. — Moj stari oče se je pa udeležil vojne na gališki fronti z 97. p. p. On ve marsičesa povedati o grozotah vojne. Če mi boš dragi stric Matic dovolil kotichek v »Mladem Jutru«, potem se ti spet oglasim. Bodil prav lepo pozdravljen

Drago Zadnik, učenec IIa razreda
v št. Vidu nad Ljubljano

SVETOVNA VOJNA (Spomin mojega očeta)

Leta 1915. 15. oktobra smo šli k vojakom v Celje. Iz Celja smo šli v Maribor. Tam smo bili v pionir soli 6 mesecev. Ko smo šolo dogotovili smo šli z maršbataljonom na vojno. Vozili smo se tri dni in tri noči, da smo prišli do Trijenta na Tirolsko. Tam smo bili dva tedna. Potem smo šli proti Doberdobi. Tam smo že slišali kako so topovi pokali. Gremo bližje in slišali smo kako so puške pokale in letale kroglice okoli nas, kakor muhe poleti. Začeli smo se skrivati kakor zajci po gozdu. Vsak dan je bilo hujše. Bili smo 6, 7, 8, 9, 10 in 11 ofenzive zraven. Pa žali Bog me ni zadela nobena krogla in ne granata. Šli smo po 12 ofenzivi na dopust 4 tedne. Ko je dopust potekel smo šli zopet iz Celja v Albanijo. Iz Zelenike do Drača

smo se vozili z velikim vojaškim parnikom. Od koder smo korakali 60 km do glavnega mesta Skadar. Potem smo šli v Elbasan, Kavaja in Valone. V teh krajih smo bili leto dni, do časa, ko je nastala Jugoslavija. Potem so nas Italijani vjeli. Gnali so nas kakor ovce po pašniku. Zbežali smo na vse strani. Prišli smo skupaj v mesto Skadar. Potem smo šli, kar nas je bilo Slovencev proti glavnemu pristanišču Drač. Tam nas je čakal zopet velik parnik, in smo se odpeljali čez Jadransko morje do Reke. Tam smo bili tri dni, kjer so nas Italijani vjeli. To je bila velika žalost. Peljali so nas v ujetništvo. Prišlo pa je potem povelje, da se lahko vrnemo nazaj v domovino. Težko smo pričakovali vlak ki je prišel iz Ljubljane po nas. Končno smo se pa srečno vrnili v našo lepo domovino Jugoslavijo.

Turnšek Marija, učenka IV
nar. šole v Braslovčah.

VOJAŠKO POKOPALIŠČE

Trije smreke stoje,
Pod njimi junaki spe.
Daleč proč od svoje mamicе,
Ki za njimi pretakajo solzé.

Tri smreke šumljajo,
Lučkam šepetajo.
Molitev prinašamo,
Z daljnega kraja.
Gorko molitev mamicе.

Tri smreke šumljajo.
Lučke na grobovih trepetajo.
A deca mlada jih vgasuje prižiga.
Zraven veselje vživa.

A jaz poslušam njih šepetanje,
In razumem lučk trepetanje.
Doma mati pred križem kleči,
Lučko prižige milo ječi.
O Bog ali je resnica,
Da ne bom vidla sina edinca.

Tri smreke dalje med seboj šepetajo
Lučke na grobovih trepetajo.
Pojo pesem svojo,
A mati moli, moli plaka.
Gori v nebesih sin jo čaka.

Varl Jožef, uč. II. razr. osnovne
šole v Kranju

MANKO GOLAR:

Tiho pada snežec

Tiho pada snežec. Daleč, daleč
naokoli bela je poljana,
v dalji še gorica trudna, speča
s belimi dragulji posejana.

Trudni bori so sklonili veje,
plahe smreke zaihtele v noči,
s smehom zaplesale so snežinke —
črno se nebo nad njimi boči.

Tožno je zaplakal veter v gozdu,
v mrak zazrla je ob potu breza.
Vse je tiho. Veje jelka
onemoglo k nebu steza.

Manica:

Spet ena o cigančku

Kmet orje na njivi. Pride čas malice.
Oratar ustavi delo, vrže pred oznojena
konja naročaj detelje, sam pa sede v
senco in odviije iz robca hleb belega
kruha.

Kakor bi zrasel iz tal, je že poleg
njega črnolasi ciganček, ki z lačnim po-
gledom objame dobri kruhek in nato
s povzdignjenimi rokami poprosi »za
skorjico«.

Kmet mu odreže precejšen brtevs in
se pošali:

»Naj bo, no! Sicer ne zaslužiš nič, ker
imaš tako črno dušo.«

»Pa kako neki veste to,« se upira ci-
gan.

»Prav lahko,« se norčuje kmet dalje,
»ako le pogledam tvoje črne lase. Ne
moreš prikriti. Kakršni lasje, taka du-
ša!«

Ciganček pokaže na kmetovo plešasto
glavo in se zareži:

»He, he! Če je pa tako, potem ste pa
vi, očka, — brez duše!«

To rekši, ciganče s kosom urno od-
kuri.

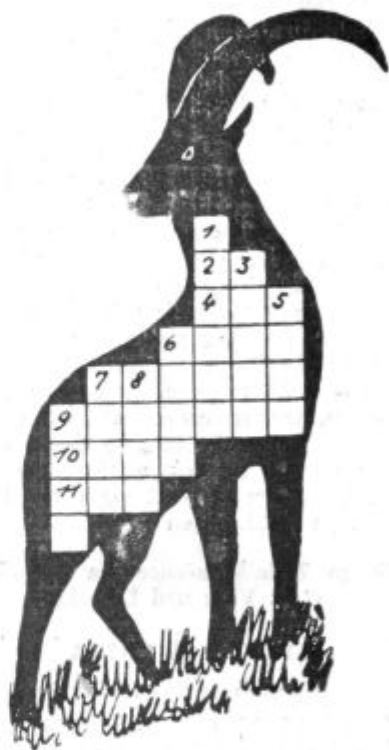
Zlogovnica

Sestavi iz naslednjih 26 zlogov:

oj — ce — ček — e — ev, — genj —
glež — joj — ke — lant — lo — ma —
na — nje — o — plo — pol — ra —
sta — tna — to — tve — us — zeb —
zop — žve 13 besed pomena. 1. ustro-
jena koža; 2. ladijska potrebščina; 3.

prvi cerkveni zgodovinar; 4. podsta-
vek za sekanje; 5. nepremišljen človek;
6. izgorevanje; 7. tkalska priprava; 8.
drevo; 9. živalski donos; 10. starogrški
basnik; 11. element; 12. drevo; 13. po-
krit jarek — da bodo dale začetne in
končne črke od zgoraj navzdol misel
o umetnosti.

Križanka »Kozorok«

Vodoravno: 2. pripovedna pesnitev;
4. kralj živali; 6. kmečko orodje; 7.
seznam; 9. prostor za prireditve; 10.
hibsko cvetje; 11. ograjen nasad.

Navpično: 1. kopno; 3. grenka rast-
lina; 5. varovalka očesa; 6. ravnalka
življenja; 7. odpadek pri sekanju —
tudi miselni utrinek; 8. prehod čez vo-
do; 9. kurivo.

Rešitev

satovne križanke

1. pesnik; 2. činele; 3. sekira; 4.
črensa; 5. bolero; 6. svečar; 7. korček.